

РЕШЕНИЕ

№ 24138

гр. София, 13.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав, в
публично заседание на 02.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Елица Василева, като разгледа дело номер **2888** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава единадесета от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), срещу СТОЛИЧНА ОБЩИНА, представлявана от кмета.

Ищецът Д. Д. Д. от [населено място] моли съда да осъди ответника да му заплати обезщетение в размер на 300 (триста) лева, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение в съдебното производство по оспорване на Наказателно постановление (НП) №СОА18-РД11-165/18.01.2018г., издадено от заместник кмет на Столична община (СО), заедно със законната лихва върху тази сума, смятано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното плащане. Чрез процесуалния си представител адв. Б. И. претендира да му бъдат присъдени и сторените разноски по водене на делото пред настоящата инстанция, съгласно представения списък.

Ответникът - СТОЛИЧНА ОБЩИНА, представлявана от кмета, редовно уведомен за образуваното съдебно производство, не се представлява по делото и не изразява становище по основателността на исковата претенция. В дадения срок по чл.131, ал.1 ГПК не представя отговор на исковата молба и не прави доказателствени искания.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор В. от Софийска градска прокуратура (СГП) дава заключение за неоснователност на иска.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните и косвено се установява с приетите писмени доказателства, че с НП №СОА18-РД11-165/18.01.2018г., издадено от заместник кмет на СО, на ищеца Д. Д. е било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 (сто) лева, за нарушение на чл.46, т.4 от Наредбата на Столичния общински съвет (СОС) за организацията на движението на територията на СО (Наредбата).

По жалба на Д. Д. пред СРС е било образувано н.а.х. дело №4277/2018г. С Решение от 04.04.2020г. съдът е ОТМЕНИЛ НП №СОА18-РД11-165/18.01.2018г. Не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства този съдебен акт да е бил обжалван пред Административен съд, поради което и следва да се приеме, че е влязъл в сила.

От материалите по н.а.х. дело №4277/2018г. се установява, че в производство пред СРС ищецът Д. Д. е бил представляван от адв. Й. Л. въз основа на представено по делото пълномощно (без дата) и Договор за правна помощ от 19.02.2018г.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на предявения иск:

Искът е с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Съгласно т.1 от Тълкувателно постановление (ТП) №2/19.05.2015г. на Върховния касационен съд (ВКС) и на Върховния административен съд (ВАС), делата по искове за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания, включително и такива за присъждане на разноси в производството по обжалване, са подсъдни на административните съдилища. Издаването на наказателното постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения и упражнена административно-наказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност. Доколкото искът по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е за обезщетение за вреди, настъпили в следствие незаконосъобразни актове и действия или бездействия в рамките на административно наказване, то и исканията за обезщетяване на направени разноси в производството по обжалване подлежат на разглеждане по същия ред.

С разпоредбата на чл.63, ал.3 ЗАНН е предвидено, че в съдебните производства по обжалване на НП страните имат право на разноси, които се присъждат по реда на АПК. В тази и редакция обаче, цитираната норма е в сила от 02.12.2019г. (ДВ, бр.94/2019г.) – след приключване на устните състезания по н.а.х. дело №4277/2018г. Към релевантния момент не е съществувал специалният ред за възстановяване на разноските в административно-наказателното производство, който към настоящия момент е регламентиран в чл.63д ЗАНН. При това неприложима в случая е нормата на чл.8, ал.3 ЗОДОВ, според която когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение, този закон не се прилага.

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, при упражняване на чиято административно-наказателна компетентност се твърди да са причинени вредите.

По основателността на предявения иск.

Искът е НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ЗОДОВ, чл.4, урежда материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към гражданските закони - §1 от Заключителните разпоредби (ЗР). В този смисъл искът по глава XI АПК е граждански и се основава на фактическия състав на непозволеното увреждане: наличие на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; реално причинена вреда с имуществен характер, която от своя страна да е в

причинна връзка с незаконосъобразните актове, действия и/или бездействие – т.е. да е тяхна пряка и непосредствена последица. Не подлежи на установяване виновно поведение на ответника, тъй като отговорността на държавата е обективна.

Претенцията за заплащане на разноски, свързани със защита и процесуално представителство пред една съдебна инстанция, е недоказана.

Съдът намира, че въз основа на приетия по делото Договор за правна помощ от 19.02.2018г. не може да се направи обоснован и еднозначен извод, че имуществото на ищеца се е намалило със сумата 300 (триста) лева, заплатени като адвокатско възнаграждение за оказана правна помощ и процесуално представителство в производството пред СРС при обжалване на НП №СОА18-РД11-165/18.01.2018г. Според задължителните указания в Тълкувателно решение №6/06.11.2013г. по тълк. дело №6/2012г. на Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии на Върховния касационен съд (ОСГТК), съдебните разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат тогава, когато страната го е заплатила и е доказала реалното му заплащане на процесуалния си представител, в зависимост от уговорения в договора за правна помощ и съдействие начин на плащане – в брой или по банков път. Заплащането се доказва или чрез вписване на направеното плащане в самия договор, който има характер на разписка, или с представяне на доказателства за извършен банков превод. По смисъла на Закона за счетоводството (ЗСч) договорът за правна помощ и съдействие е първичен счетоводен документ, съдържащ изискваните от закона реквизити. Съобразно чл.6, ал.1 ЗСч първичният счетоводен документ, адресиран до външен получател, съдържа най-малко следната информация: 1. наименование и номер на документа, съдържащ само арабски цифри; 2. дата на издаване; 3. наименование или име, адрес и единен идентификационен код от Търговския регистър или единен идентификационен код по Булстат или единен граждански номер или личен номер на чужденец на издателя и получателя; 4. предмет, натурално и стойностно изражение на стопанската операция. Според разпоредбата на ал.5 на чл.6 ЗСч документална обоснованост е налице, когато в първичния счетоводен документ липсва част от изискуемата информация по чл.6, ал.1 и ал.3 ЗСч, но за нея има документи, които я удостоверяват. Когато плащането не е с платежно нареждане, банково бордеро, по платежна сметка или не е отразено в утвърдения от Висшия адвокатски съвет образец на прономерован кочан, съдържащ наименование и номер на документа само на арабски цифри, а е вписано на лист, който няма индигирани копия (каквото е настоящият случай) и не съдържа реквизитите на първичен счетоводен документ, съгласно чл.6, ал.1 ЗСч за плащане в брой, последният документ представлява разписка за договореното между адвокат и клиент възнаграждение по сключения между тях договор за правна помощ и съдействие и има своето значение само за тях като страни по този договор. Същият не може да обвърже съда, съответно другите страни в процеса, на които евентуално ще бъдат възложени разноските, в преценката им за законосъобразно и действително осъществено плащане.

При това, макар в случая да е налице първият елемент от фактическия състав на неправомерното увреждане – незаконосъобразен административно-наказателен акт, който е бил отменен с влязло в сила съдебно решение, недоказано по делото е останало настъпването на имуществена вреда за ищеца Д.. Според Тълкувателно решение №1/15.03.2017г. на ВАС, Общо събрание на съдиите от Първа и Втора колегии по тълкувателно дело №2/2016г., при предявени пред административните съдилища искове по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл.4 от този закон. Както беше отбелязано обаче, в настоящия случай изплащането на адвокатското възнаграждение за процесуално представителство по н.а.х. дело №4277/2018г. не

е доказано по несъмнен начин. Следователно ние е налице и третият елемент от фактическия състав – причинно следствена връзка между незаконосъобразният и отменен административно-наказателен акт и настъпването на реална вреда за ищеца.

При направения извод за неоснователност на главния иск, неоснователна е и акцесорната претенция за заплащане на законна лихва за периода от завеждане на исковата молба до окончателното плащане.

При този изход на спора на ищеца не се следват разноски по водене на делото пред настоящата инстанция.

Така мотивиран и на основание чл.203 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, предявен от Д. Д. Д. от [населено място] срещу СТОЛИЧНА ОБЩИНА, представлявана от кмета, за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 300 (триста) лева, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение в съдебното производство по оспорване на Наказателно постановление №СОА18-РД11-165/18.01.2018г., издадено от заместник кмет на Столична община.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова